

Пізній дзвінок

Оксана Сайко

Ми ніколи не були з Лідкою подругами, хоч я часто давала їй списувати алгебру та фізику. Про Лідку казали, що вона з неблагополучної сім'ї. Часто дівчата у Лідки за спиною тихцем зневажливо підсміювались з неї, бо їй бракувало охайності й смаку, бо носила вона завжди засмальцьовані джинси і светри з чужого плеча, недбалу зачіску, кепсько навчалася й прогулювала уроки. В нашому класі їй не довіряли й завжди надійно ховали свої мобільні телефони та плеєри. Її остерігались зачіпати навіть хлопці, бо Лідка була здатною на все, вона не боялася нікого й нічого – що-що, а постояти за себе вона вміла. Її завжди бачили у гурті старших хлопців, що, мов навіжені, гасали на мотоциклах. Та й сама вона скидалася на хлопця – своєю відчайдушністю, зухвалістю та певними манерами: приміром, вона мала звичку плювати крізь зуби, сутулитись і тримати руки в кишенях. Взагалі-то, про неї ми знали мало, вона прийшла до нашого класу лише торік. Ходили чутки, що її вигнали з попередньої школи. У нашому класі вона не мала друзів, за винятком хіба що Аркаші. Про них пліткували, нібито вони закохані, хоча ніхто не знав напевно про їхні стосунки. Але навіть для дружби ця пара була справді дивною. Тихий Аркаша, якого здебільшого ніколи не помічали, якого усі вважали невдахою, який завжди був об'єктом наших жартів та глузувань, і Лідка – з репутацією важкого підлітка, яка за Аркашу будь-кому могла намити шию. Відколи у нашому класі з'явилася Лідка, наші кпини над Аркашею помалу припинилися. Звісно, сталося це виключно завдяки Лідці, яка у відповідь на дошкульні слова одразу ж стискала кулаки. Тепер вони обидвоє належали до однієї ватаги, що збиралася щовечора й просиджувала до ночі десь по підвалах з гітарою. Загалом, ми мало що знали про їхнє життя. Одне стало помітно: біля Лідки Аркаша почав почуватися впевненіше. Навіть наша класна керівницка якось пожартувала: "За нею Аркадій, як за кам'яною горою".

Отож, ми ніколи не були з Лідкою подругами, тому я більш ніж здивувалася, коли одного разу, пізно ввечері, вона мені зателефонувала.

– Поклянися власним життям, що нікому ніколи нічого не скажеш! – таємничо заговорила вона, навіть не привітавшись.

Я здивувалася, але мені нічого не залишалося, як поклястися. В ту мить мене просто заінтригувало те, що Лідка обрала саме мене, щоби звірити якусь свою таємницю, і вже було подумала, що завтра по секрету розповім усе Галці, своїй найкращій подрузі.

– Тоді виходь у двір! Тільки швидше! Я біля твого під'їзду! – звеліла Лідка.

Я поглянула на годинник. Була вже одинадцята. На мить я уявила собі реакцію мами. О такій порі я виходжу у двір, де періщить дощ, зривається вітер, та ще й до Лідки... Навіть якби з цікавості я й погодилася так вчинити, мої батьки нізащо не дозволили б цього.

- Ти здуріла? Поглянь, котра година! Поговоримо завтра в школі, - зашепотіла я, щоб, бува, не почули батьки.

- Це дуже важливо!.. - наполягала Лідка.

У відповідь я просто вимкнула мобільник.

Цілком можливо, їй забаглося розваг, а може, втрапила в якусь халепу? Але так чи інакше, я не збиралася в чомусь їй допомагати, бути її співницею й дурити батьків.

Наступного ранку все розпочалося з того, що математичка не прийшла на урок. Ми вже готові були розбігтися, втішившись, що не буде алгебри, як замість неї прийшла наша керівничка. З її обличчя було видно, що щось трапилося. Ми усі позмовкали.

- Аркадій в реанімації, - тихо промовила вона. - Передозування наркотиками. Вчора увечері стан був критичним, але вранці йому покращало. Чи хоч комусь із вас було відомо про те, що він вживає наркотики?

Якийсь час ми мовчали, не їмучи віри. Ця новина приголомшила кожного.

- Якщо комусь і було відомо, так це Лідці! - вигукнув Петро Кузик. - Може, Лідка й сама його на голку посадила! Не дивно, якщо виявиться, що й вона теж наркоманка!.. Уся їхня компанія така!

Клас завирував. Усі заходилися обговорювати почуте, незважаючи на керівничку, яка чомусь навіть і не заспокоювала нас, не закликала до тиші, немов у тому гулі голосів намагалася почути якусь істину.

За якусь хвилю двері з гуркотом відчинилися. На порозі стояла Лідка, важко дихаючи, немов відсапуєчись після швидкого бігу.

- О! На ловця і звір біжить! А що, Лідко, запаси анаші зробила? - гикнув Петро. - Ех, бідний Аркаша...

Лідка зблідла й стиснула кулаки.

- Послухайте ви, всі, перш ніж когось звинувачувати... - заговорила вона, і голосу її ми не впізнали. - Та вам усім завжди було байдуже до нього! Є Аркаша сьогодні в школі чи нема - все одно! А що, хтось відвідав його хоч раз, коли він хворів? Підтримав, коли помер його тато? Ви тільки завжди насміхалися з нього і відкидали його від себе, як непотріб!.. Та й про наркотики ви нічого не знали і не помічали тільки тому, що не хотіли цього, бо сам він був для вас нецікавий і життя його було для вас нецікаве! А що, воно й не дивно, бо ж не крутий він, як Степан, який щомісяця мобілки міняє, і не "авторитет", як Саньок, що штангу штовхає і може пику кому треба набити, чи як Петро, що просто потриндіти вміє... Та й списати не дасть, як м'якотільний Вітька-заучка... Що для вас Аркаша? Пацан, якого можна не помічати, - так вирішили ви всі! А він був просто дуже самотнім! Чуєте, самотнім!

- Що ж ти його від наркоти не вберегла, раз така розумна! - озвався Петро.

- Все це недавно сталося. Хоч Аркаша від мене приховував, але я підозрювала... В нашій компанії ніхто не вживав наркотиків, один тільки якусь траву-гідоту продавав... Потім він розколовся, що сам запропонував Аркаші таким способом стрес зняти - просто так, в борг... От Аркаша й спробував, а далі втягнувся. Потім борг віддавав, матеріні золоті перстені з хати виніс... Я намагалася його зупинити, тільки не змогла...

- голос її затремтів.

- А нащо дзвонила так пізно вчора? - голосно спитала я.

- Просто хотіла комусь розповісти, що трапилося. Навіть не думала, що сьогодні про це знатиме вся школа. Хотілося підтримки, поради якоїсь чи що... Чомусь подумала про тебе. Ти ніби класна, завжди списати даєш... А додому повертатися не хотіла - батько в запої, скандал влаштував. З лікарні мене прогнали... Не дозволили бути з Аркашою... До нього не пускають. Так у підвалі й просиділа всю ніч...

Кинувши сумку на парту, Лідка закрила обличчя руками. У класі запала тиша. Вперше ми бачили, як вона плаче. Я ж відчула, як щоки мої паленіють. Мені стало соромно за свою вчорашню правильність, а радше боягузтво й байдужість.

- Гадаю, зараз вам є над чим подумати, а після уроків не розходьтесь, дочекайтеся мене, вирішимо, як бути далі, - тихо промовила керівничка і вийшла з класу.

Мабуть, кожен в ту мить відчував, що вона має рацію, - тут справді було над чим подумати. Кожен з нас відчував щось схоже на провину, яку важко було пояснити словами. Тільки Петро пробурмотів:

- Провідати б нам його... Та й взагалі треба, щоб тепер у нас... ну, щоб все по-іншому з ним...

Наша дружня мовчанка в цьому випадку означала тільки згоду.